

Udenrigsministeriet
 Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
 Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
 Tlf.: 33 92 03 24 E-mail: JTEU@um.dk

JTEU j.nr. 2015 - 30240
 26. maj 2023

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Proces- skridt	Dato
C-204/21	<p>Kommissionen mod Polen Emne: Domstolens uafhængighed.</p> <p>Spørgsmål: Det fastslås, at Republikken Polen har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU, sammenholdt med artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, set i lyset af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol vedrørende EMRK's artikel 6, stk. 1, og i henhold til artikel 267 TEUF og princippet om EU-rettenes forrang, idet den har vedtaget og opretholdt artikel 42a, stk. 1 og 2, og artikel 55, stk. 4, i ustawa — Prawo o ustroju sądów powszechnych (lov om de almindelige domstoles organisation, herefter »lov om de almindelige domstoles organisation«), artikel 26, stk. 3, og artikel 29, stk. 2 og 3, i ustawa o Sądzie Najwyższym (lov om den øverste domstol) og artikel 5, stk. 1a og 1b, i ustawa o sadach administracyjnych (lov om forvaltningsdomstole), i den affattelse, der følger af ustawa z dnia 20 grudnia 2019 r. o zmianie ustawy — Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw (lov af 20.12.2019 om ændring af lov om de almindelige domstoles organisation, lov om den øverste domstol og visse andre love, herefter »ændringsloven«) samt ændringslovens artikel 8, hvorefter det er forbudt for alle nationale retter at efterprøve, om de EU-retlige krav vedrørende en uafhængig og upartisk domstol, der forudgående er oprettet ved lov, er opfyldt. M.fl.</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet	Dom	05.06.23
C-407/21	<p>UFC – Que choisir et CLCV Emne:</p> <p>Sagen vedrører: 1 – Skal artikel 12 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv af 25. november 2015 om pakkerejser og sammensatte rejsearrangementer fortolkes således, at denne bestemmelse pålægger en arrangør af en pakkerejse i tilfælde af opsigelse af aftalen at yde refusion i form af et pengebeløb af alle de betalinger, der er foretaget i forbindelse med pakkerejsen, eller således, at den tillader en tilsvarende refusion, navnlig i form af et tilgodehavende, der svarer til beløbet af de foretagne betalinger? 2 – I tilfælde af, at refusion skal forstås som tilbagebetaling af et pengebeløb, kan den sundhedskrise, der er forbundet med covid-19-epidemien og</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Erhvervsministeriet Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	Dom	08.06.23

	<p>konsekvenserne heraf for rejsearrangørerne, som på grund af denne krise har oplevet en anslået nedgang i omsætningen på mellem 50 og 80%, og som repræsenterer mere end 7% af Frankrigs bruttonationalprodukt, og som for så vidt angår pakkerejsearrangørerne beskæftiger 30 000 personer i Frankrig med en omsætning på næsten 11 mia. EUR, begrund og givet fald, under hvilke betingelser og med hvilke begrænsninger, en midlertidig undtagelse fra forpligtelsen for arrangøren til at yde den rejsende fuld refusion af de betalinger, der er foretaget i forbindelse med pakkerejsen, inden for fristen på 14 dage efter, at der er givet meddelelse om opsigelsen af aftalen, som fastsat i artikel 12, stk. 4 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv af 25. november 2015 om pakkerejser og sammensatte rejsearrangementer?</p> <p>3 – I tilfælde af, at det foregående spørgsmål besvares benægtende, er det under de ovenfor anførte omstændigheder da muligt at tilpasse de tidsmæssige virkninger af en afgørelse, som annullerer en national retsakt, der er i strid med artikel 12, stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv af 25. november 2015 om pakkerejser og sammensatte rejsearrangementer?</p>			
C-540/21	<p>Europa-Kommissionen mod Den Slovakiske Republik</p> <p><u>Emne:</u> Fortolkning af pakkerejse direktiver i lyset af Covid-19</p> <p><u>Påstande:</u> —Det fastslås, Den Slovakiske Republik ved vedtagelsen af § 33a i Zákon č. 170/2018 (lov nr. 170/2018), indsat ved Zákon č. 136/2020 (lov nr. 136/2020) af 20. maj 2020 har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 12, stk. 2, artikel 12, stk. 3, litra b), og artikel 12, stk. 4, i direktiv (EU) 2015/2302 (1), sammenholdt med dette direktivs artikel 4.</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Erhvervsministeriet Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen</p>	Dom	08.06.23

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Forkortelser i sagstypeskolonnen:

O-sag = Sagen følges til orientering

F-sag = Sagen følges med henblik på eventuel afgivelse af mundtligt indlæg

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessent	Sags-type	Proces-skridt	Dato
T-650/20	<p>NU mod EUIPO</p> <p><u>Påstande:</u> — Afgørelse af 1. april 2020 truffet af ansættelsesmyndigheden ved Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) om ikke at forlænge sagsøgerens kontrakt annulleres. — EUIPO tilpligtes at betale 20 000 EUR (tyve tusinde euro) i erstatning for den ikke-økonomiske skade, som sagsøgeren har lidt som følge af afgørelsen om ikke at forlænge hendes kontrakt. — EUIPO tilpligtes at bære sine egne omkostninger og at betale de af sagsøgeren afholdte omkostninger i denne sag.</p>	Miljøministeriet	O-sag	Dom	07.06.23
C-468/20	<p>Fastweb e.a.</p> <p>1) Giver den korrekte fortolkning af artikel 267 TEUF en national ret, hvis afgørelser ifølge de nationale retsregler ikke kan appelleres, pligt til at forelægge fortolkningsspørgsmål vedrørende den i hovedsagen relevante EU-ret, selv hvis der ikke hersker fortolkningstvív om betydningen af den relevante EU-retlige bestemmelse – henset til den EU-retlige terminologi og den EU-retlige betydning af ordene i den pågældende bestemmelse, den EU-retlige sammenhæng, hvori denne bestemmelse indgår, og de beskyttelsesformål, der forfølges med den, samt under hensyntagen til EU-rettens udviklingstrin på det tidspunkt, hvor den relevante bestemmelse skal anvendes i den nationale sag – men den nationale ret på det subjektive plan, hvad angår andre retsinstansers vurdering, ikke på detaljeret vis kan redegøre for, at dens egen fortolkning er den samme som den, de øvrige medlemsstater retter eller Domstolen ville anlægge, såfremt de skulle træffe afgørelse om et identisk spørgsmål?» For det tilfælde, at Domstolen måtte fastslå, at forelæggelsespligten i henhold til artikel 267 TEUF ikke må fraviges, medmindre der på detaljeret vis kan redegøres for, at den anlagte fortolkning er den samme som den, de øvrige medlemsstater retter eller Domstolen ville anlægge, såfremt de skulle træffe afgørelse om det i hovedsagen relevante spørgsmål – idet denne redegørelse angår andre retsinstansers subjektive vurdering og ikke kan fremlægges i den af Consiglio di Stato vurderede situation – forelægges endvidere følgende præjudicielle spørgsmål:</p>	Justitsministeriet	O-sag	Dom	08.06.23

	<p>»2) Er den korrekte fortolkning af artikel 49 TEUF og 56 TEUF samt af den harmoniserede retlige ramme, som er indført ved direktiv 2002/19/EF, 2002/20/EF, 2002/21/EF og 2002/22/EF, og navnlig ved artikel 8, stk. 2 og 4, i direktiv 2002/21/EF, som ændret ved direktiv 2009/140/EF, artikel 3 i direktiv 2002/20/EF, som ændret ved direktiv 2009/140/EF, og artikel 20, 21 og 22 i direktiv 2002/22/EF, som ændret ved direktiv 2009/136/EF, til hinder for en national lovgivning såsom den, der følger af artikel 13, 70 og 71 i lovdekret nr. 259/03, sammenholdt med artikel 2, stk. 12, litra h) og l), i lov nr. 481/95 og med artikel 1, stk. 6, [litra b),] nr. 2, i lov nr. 249/97, hvorefter den nationale tilsynsmyndighed i den elektroniske kommunikationssektor har beføjelsen til at foreskrive, i) med hensyn til mobilnettelefoni, en fornyelsesfrekvens af tilbuddene og faktureringen på mindst fire uger, idet de økonomiske aktører, som anvender en anden fornyelsesfrekvens af tilbuddene og faktureringen end den månedlige, har pligt til at oplyse brugeren rettidigt ved hjælp af en sms om, at tilbuddet er blevet fornyet, ii) med hensyn til fastnettelefoni, en fornyelsesfrekvens af tilbuddene og faktureringen på en eller flere måneder, og iii) i tilfælde af samlede tilbud for mobilnet- og fastnettelefoni, anvendelsen af frekvensen med hensyn til fastnettelefoni?</p> <p>M.fl. spg.</p>				
C-408/21 P	<p>Pech mod Rådet (appel) Påstande: Påstande: — Rettens dom ophæves. — Domstolen træffer endelig afgørelse vedrørende de spørgsmål, som er genstand for denne appel. — Sagsøgeren i sag T-252/19 tilpligtes at betale Rådets omkostninger i forbindelse med den sag og den foreliggende appelsag.</p>	Miljøministeriet Finanstilsynet	O-sag	Dom	08.06.23
C-570/21	<p>YYY. Spørgsmål: 1. Skal artikel 2, litra b), i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler og betragtningerne hertil således, at denne bestemmelse ikke er til hinder for, at en person, der driver erhvervmæssig virksomhed, er omfattet af definitionen af »forbruger«, når har indgået en låneaftale, der er koblet til en udenlandsk valuta, sammen med en anden låntager, der ikke udøver en sådan virksomhed, og lånet delvist skal anvendes til brug for låntagerens erhvervmæssige virksomhed, delvist til formål, der ligger uden for denne virksomhed, og ikke kun i en situation, hvor den erhvervmæssige brug er så svag, at den må anses for marginal i forbindelse med den transaktion som aftalen samlet set vedrører, og hvor den omstændighed, at der er tale om overvejende ikke-erhvervmæssig brug, herved er uden betydning[?] 2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, skal artikel 2, litra b), i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler og betragtninger hertil således fortolkes således, at begrebet »forbruger« i denne bestemmelse også omfatter en person, der på tidspunktet for undertegnelsen af aftalen udøvede erhvervmæssig virksomhed, mens den anden låntager ikke udførte nogen sådan virksomhed, og hvor begge disse personer derefter indgik en låneaftale, der er koblet til en udenlandsk valuta, med en bank, hvor lånebeløbet delvist blev brugt til den ene af låntagerens erhvervmæssige virksomhed, delvist til formål, der ligger uden for denne virksomhed, i en situation, hvor den erhvervmæssige brug så svag, at den må anses for marginal i forbindelse med den transaktion som aftalen samlet set vedrører, og henset til, at såfremt lånebeløbet ikke var optaget til erhvervmæssige formål, ville det ikke have været muligt at yde lånet til ikke-erhvervmæssigt formål?</p>	Justitsministeriet	O-sag	Dom	08.06.23
C-636/21	<p>Regione Lombardia Spørgsmål: »Er artikel 220 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1308/2013 og Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2019/1323 af 2. august 2019 til hinder for en national lovgivning (såsom ministerielt dekret nr. 383/2020 af 15.1.2020 fra ministeren for landbrugs-, fødevarer- og skovbrugspolitik), som fortolkes og anvendes således, at adgang til kompensationsforanstaltninger for skade forårsaget af aviær influenza er forbeholdt virksomheder, hvis aktiviteter ikke er ophørt på datoen for ansøgningen?»</p>	Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri	O-sag	Dom	08.06.23
C-49/22	<p>Austrian Airlines Spørgsmål: [1] Skal artikel 5, stk. 1, litra a), og artikel 8, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 261/2004 af 11. februar 2004 om fælles bestemmelser om kompensation og bistand til</p>	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen Transportministeriet	O-sag	Dom	08.06.23

	<p>luftfartspassagerer ved boardingafvisning og ved aflysning eller lange forsinkelser og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 295/91 (herefter »forordning nr. 261/2004«) fortolkes således, at den omlægning af rejsen under sammenlignelige transportbetingelser til vedkommendes endelige bestemmelsessted, som det transporterende luftfartsselskab skal tilbyde, hvis en flyafgang aflyses, også kan udgøres af en repatrieringsflyvning, der udføres som en statslig myndighedsudøvelse, når det transporterende luftfartsselskab ganske vist ikke kan gøre noget retligt krav på at skulle transportere passageren, men ville kunne tilmelde og betale flyvningen for luftfartspassageren og på grundlag af en kontraktlig aftale med staten i sidste ende udfører flyvningen med det samme fly og med de samme afgang- og ankomsttidspunkter som den oprindelige, men aflyste flyvning?</p> <p>[2] Skal artikel 8, stk. 1, i [forordning nr. 261/2004] fortolkes således, at en passager, som selv tilmelder sig en repatrieringsflyvning som den i det første præjudicielle spørgsmål omtalte og i den anledning betaler et obligatorisk bidrag til statens omkostninger i den anledning, har et direkte af forordning nr. 261/2004 følgende krav mod luftfartsselskabet på refusion af sine udgifter, også når udgifterne ikke udelukkende udgøres af omkostninger til selve flyvningen?</p>				
C-58/22	<p>Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Craiova Spørgsmål: Skal princippet ne bis in idem, som garanteret af artikel 50 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, sammenholdt med Rumæniens forpligtelser til at opfylde de specifikke benchmarks i MSK-beslutningen (Europa-Kommissionens beslutning 2006/928), fortolkes således, at en beslutning om henlæggelse, som anklagemyndigheden træffer efter indhentning af de væsentlige beviser i den respektive sag, er til hinder for, at der indledes en anden straffesag vedrørende samme forhold, selv med en forskellig retlig kvalifikation, mod samme person, fordi beslutningen er endelig, medmindre det konstateres, at omstændigheden til grund for henlæggelsen ikke foreligger, eller der fremkommer nye forhold eller omstændigheder, hvoraf det fremgår, at omstændigheden til grund for henlæggelsen ikke længere foreligger?</p>	Justitsministeriet	O-sag	GA	08.06.23
C-96/22	<p>Companhia de Distribuição Integral Logista Portugal Spørgsmål: 1. Udgør de kvantitative grænser for overgang til forbrug, der er fastsat i punktafgiftslovens artikel 106, kvantitative indførelsesrestriktioner eller foranstaltninger med tilsvarende virkning i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 34 TEUF, for så vidt som nævnte artikel 106 bestemmer, at de erhvervsdrivende i de sidste fire måneder af hvert år alene må markedsføre cigaretter i mængder, der ikke overstiger den gennemsnitlige månedlige mængde cigaretter, der er overgået til forbrug i de seneste tolv måneder umiddelbart forud for perioden? 2. Er det i strid med de regler om punktafgiftens forfald, der er indført ved artikel 7 og 9 i Rådets direktiv 2008/118/EF af 16. december 2008, at pålægge de mængder cigaretter, der overstiger den kvantitative grænse for overgang til forbrug, som er fastsat i punktafgiftslovens artikel 106, stk. 2, den afgiftssats, der er gældende på tidspunktet for indleveringen af afslutningsangivelsen i overensstemmelse med punktafgiftslovens artikel 106, stk. 7?</p>	Sundhedsministeriet Skatteministeriet	O-sag	GA	08.06.23
C-178/22	<p>Procura della Repubblica presso il Tribunale di Bolzano Spørgsmål: »Er artikel 15, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/58/EF af 12. juli 2002 til hinder for en national bestemmelse såsom artikel 132 i lovdekret nr. 196 af 30. juni 2003 (databeskyttelsesloven), hvis stk. 3 er blevet ændret ved lovdekret nr. 132 af 30. september 2021, som ændret og ophøjet til lov nr. 178 af 23. november 2021, og som i sin nuværende affattelse fastsætter: 3. Inden for den lovbestemte lagringsperiode (dvs. 24 måneder fra kommunikationens dato) kan retten – hvis der foreligger tilstrækkelige indici for dels lovovertrædelser, der i henhold til loven medfører livsvarig fængselsstraf eller fængselsstraf af en varighed, som ved maksimal strafudmåling svarer til mindst tre år, og som fastsættes i medfør af strafferetsplejelovens artikel 4, dels trussel og chikane eller gener for personer via telefon, når truslen og generne er alvorlige – ved begrundet dekret, på anmodning fra anklagemyndigheden eller forsvareren af den tiltalte, den efterforskede, den skadelidte og de andre private parter, give tilladelse til adgang til trafikdata, hvis disse er relevante for at fastlægge de faktiske omstændigheder?«</p>	Justitsministeriet	O-sag	GA	08.06.23

C-218/22	<p>Comune di Copertino <u>Spørgsmål:</u> Skal artikel 7 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/88/EF af 4. november 2003 om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden og artikel 31, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder fortolkes således, at de er til hinder for en national ordning som den i hovedsagen omhandlede (dvs. artikel 5, stk. 8, i decreto-legge 6 luglio 2012, n. 95 – Disposizioni urgenti per la revisione della spesa pubblica con invarianza dei servizi ai cittadini nonché misure di rafforzamento patrimoniale delle imprese del settore bancario [(lovdekret nr. 95 af 6.7.2012 – Hasteforanstaltninger til gennemgang af de offentlige udgifter med uforandrede tjenester for borgerne samt foranstaltninger til at styrke kapitalen i banksektorens virksomheder)], som ændret og ophøjet til lov ved artikel 1, stk. 1, i lov nr. 135 af 7.8.2012), der af hensyn til kontrol med de offentlige udgifter samt aforganisatoriske hensyn hos den offentlige arbejdsgiver fastsætter et forbud modudbetaling af feriegodtgørelse i tilfælde af en offentligt ansats frivilligefratrædelse? Endvidere spørges: Hvis det foregående spørgsmål besvares bekræftende, skal artikel 7 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/88/EF af 4. november 2003 om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden og artikel 31, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder da fortolkessåledes, at den offentligt ansatte skal bevise, at det var umuligt for vedkommende at afholde ferien, mens arbejdsforholdet varede?</p>	Beskæftigelsesministeriet	O-sag	GA	08.06.23
C-231/22	<p>État belge <u>Spørgsmål:</u> 1. Skal artikel 4, nr. 7), i den generelle forordning om beskyttelse af personoplysninger fortolkes således, at en medlemsstats statstidende – der har til opgave at offentliggøre og arkivere officielle dokumenter, og som i henhold til den gældende nationale lovgivning er ansvarlig for at offentliggøre officielle retsakter og dokumenter, hvis offentliggørelse er pålagt af andre offentlige instanser, i den form, hvori de er forelagt af disse instanser, efter at disse selv har behandlet de personoplysninger, der er indeholdt i disse retsakter og dokumenter, uden at den nationale lovgiver har givet statstidendet nogen skønsbeføjelse med hensyn til indholdet af de dokumenter, der skal offentliggøres, og med hensyn til formålet med og midlerne til offentliggørelsen – har status som dataansvarlig? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, skal artikel 5, stk. 2, i den generelle forordning om beskyttelse af personoplysninger da fortolkes således, at det er det pågældende statstidende, der alene skal være ansvarlig for at opfylde de forpligtelser, der påhviler den dataansvarlige i henhold til denne bestemmelse, med udelukkelse af andre offentlige instanser, der tidligere har behandlet de oplysninger, der er indeholdt i de officielle retsakter og dokumenter, hvis offentliggørelse de anmoder om, eller hviler disse forpligtelser kumulativt på hver af de på hinanden følgende dataansvarlige?</p>	Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri Justitsministeriet	O-sag	GA	08.06.23
C-322/22	<p>Dyrektor Izby Administracji Skarbowej we Wroclawiu <u>Spørgsmål:</u> Er det i artikel 4, stk. 3, i traktaten om Den Europæiske Union (konsolideret udgave, EUT nr. C 326 af 26/10/2012) forankrede princip om effektivitet, om loyalt samarbejde og om ækvivalens eller noget andet relevant EU-retligt princip til hinder for nationale bestemmelser, såsom artikel 78, stk. 5, nr. 1 og 2, i ustawy z 29 sierpnia 1997r. Ordynacja podatkowa (lov af 29. august 1997 om skatter og afgifter) (konsolideret udgave, Dz.U. af 2012, pos.749 med senere ændringer), som fastsætter, at der ikke skal betales renter til den afgiftspligtige person for den meget betalte afgift, som er blevet opkrævet under tilsidesættelse af EU-retten fra afgiftsbetaleren, for perioden efter udløbet af 30 dage fra offentliggørelsen af Den Europæiske Unions Domstols dom i Den Europæiske Unions Tidende, hvori det fastslås, at afgiftsopkrævningen er uforenelig med EU-retten, hvis ansøgningen om konstatering af den for meget betalte afgift er blevet indgivet af den afgiftspligtige person efter denne frist, og de nationale bestemmelser om opkrævning af denne afgift, til trods for Den Europæiske Unions Domstols dom af 10. april 2014, sag C-190/12 (ECLI:EU:C:2014:249), fortsat er uforenelige med EU-retten?</p>	Skatteministeriet	O-sag	Dom	08.06.23
T-79/21	<p>Ryanair og AMS mod Kommissionen <u>Påstande:</u></p>	Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri	O-sag	Dom	14.06.23

	— Kommissionens afgørelse (EU) af 2. august 2019 om statsstøtte SA.47867 2018/C (ex 2017/FC) iværksat af Frankrig til fordel for Ryanair og Airport Marketing Services annulleres. — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.				
T-201/21	Covington & Burling og Van Vooren mod Kommissionen <u>Påstande:</u> Kommissionens afgørelse af 12. marts 2021 om afslag på aktindsigt i de ønskede dokumenter 1 i henhold til forordningen om aktindsigt annulleres. Kommissionen tilpligtes straks at give aktindsigt i de ønskede dokumenter. Kommissionen tilpligtes at betale Covingtons sagsomkostninger og andre udgifter i forbindelse med denne sag.	Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri	O-sag	Dom	14.06.23
C-721/21	Eco Advocacy <u>Spørgsmål:</u> i) Har det generelle princip om EU-retten forrang og/eller om samarbejde i god tro den konsekvens, at når en part enten generelt eller i en specifik miljøretlig kontekst anlægger sag om gyldigheden af en administrativ foranstaltning ved udtrykkeligt eller implicit at henvise til et bestemt EU-retligt instrument uden at angive hvilke bestemmelser i instrumentet, der er tilsidesat, eller ved at henvise til den eksakte fortolkning, skal eller kan den nationale domstol, hvor sagen er anlagt, behandle søgsmålet, uagtet at der måtte være en national retsplejeregulering, som foreskriver, at de pågældende konkrete tilsidesættelser skal anføres i partens processkrifter? ii) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, er konsekvensen af artikel 4, stk. 2, 3, 4 og/eller 5, i og/eller bilag III til VVM-direktiv 2011/92 og/eller dette direktiv i lyset af princippet om retssikkerhed og retten til god forvaltning i henhold til artikel 41 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, at der skal være en udtrykkelig, separat og/eller konkret angivelse af, hvilke specifikke dokumenter der indeholder en kompetent myndigheds begrundelser, når den kompetente myndighed beslutter ikke at få foretaget en miljøkonsekvensvurdering for at kunne udstede byggetilladelse? iii) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, er konsekvensen af artikel 4, stk. 2, 3, 4 og/eller 5, i og/eller bilag III til VVM-direktiv 2011/92 og/eller dette direktiv i lyset af princippet om retssikkerhed og retten til god forvaltning i henhold til artikel 41 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, at der er en forpligtelse til udtrykkeligt at anføre overvejelser vedrørende alle konkrete kriterier og underkriterier fra bilag III til VVM-direktivet af mulig relevans for byggetilladelsen, når en kompetent myndighed beslutter ikke at få foretaget en miljøkonsekvensvurdering for at kunne udstede byggetilladelse? M.fl. spg.	Miljøministeriet	O-sag	Dom	15.06.23
C-118/22	Direktor na Glavna direktsia „Natsionalna politisia“ pri MVR – Sofia <u>Spørgsmål:</u> Er artikel 5, sammenholdt med artikel 13, stk. 2, litra b), og stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/680 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med kompetente myndigheders behandling af personoplysninger med henblik på at forebygge, efterforske, afsløre eller retsforfølge strafbare handlinger eller fuldbyrde strafferetlige sanktioner og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af Rådets rammeafgørelse 2008/977/RIA til hinder for nationale lovgivningsmæssige foranstaltninger, som medfører en i praksis ubegrænset ret for de kompetente myndigheder til at behandle personoplysninger med henblik på at forebygge, efterforske, afsløre eller retsforfølge strafbare handlinger eller fuldbyrde strafferetlige sanktioner og/eller en afskaffelse af den registreredes ret til begrænsning af behandling, sletning eller tilintetgørelse af den pågældendes oplysninger?	Justitsministeriet	O-sag	GA	15.06.23
C-128/22	NORDIC INFO <u>Sagen vedrører:</u> 1. Skal artikel 2, 4, 5, 27 og 29 i unionsborgskabsdirektiv 2004/38, der gennemfører artikel 20 og 21 TEUF, fortolkes således, at de ikke er til hinder for en ordning i en medlemsstat (in casu i henhold til artikel 18 og 22 i Ministerieel Besluit van 30 juni 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 (ministerieel bekendtgørelse af 30. juni 2020 om hasteforanstaltninger til begrænsning af spredning af COVID-19), som ændret ved henholdsvis artikel 3 og 5 i ministerieel bekendtgørelse af 10. juli 2020), der som en generel ordning:	Udlændinge- og Integrationsministeriet Sundhedsministeriet Justitsministeriet	O-sag	GA	15.06.23

	<p>– pålægger belgiske statsborgere og deres familiemedlemmer samt unionsborgere, der opholder sig på belgisk område og deres familiemedlemmer, et principielt udrejseforbud med hensyn til ikke nødvendige rejser fra Belgien til lande inden for EU og Schengenzone, som i henhold til en farvekode udarbejdet på grundlag af epidemiologiske data er farvet røde,</p> <p>– pålægger ikke belgiske EU-borgere og deres familiemedlemmer (uanset om de har opholdstilladelse på belgisk område) indrejsebegrænsninger (såsom karantæne og tests) med hensyn til ikke nødvendige rejser fra lande inden for EU og Schengenzone, som i henhold til en farvekode udarbejdet på grundlag af epidemiologiske data er farvet røde?</p> <p>2. Skal artikel 1, 3 og 22 i Schengen-grænsekodeksen fortolkes således, at de ikke er til hinder for en ordning i en medlemsstat (in casu i henhold til artikel 18 og 22 i ministeriel bekendtgørelse af 30. juni 2020 om hasteforanstaltninger til begrænsning af spredning af COVID-19, som ændret ved henholdsvis artikel 3 og 5 i ministeriel bekendtgørelse af 10. juli 2020), som indeholder et udrejseforbud med hensyn til ikke nødvendige rejser fra Belgien til lande inden for EU og Schengenzone og et indrejseforbud fra disse lande til Belgien, som ikke alene kan kontrolleres og sanktioneres men også håndhæves ex officio af ministeren, borgmesteren og politimesteren?</p>				
C-330/22	<p>Friends of the Irish Environment <u>Spørgsmål:</u> 1) Under omstændigheder, hvor 2020-forordningen er blevet erstattet og/eller de nationale gennemførelsesforanstaltninger er udløbet, er det da nødvendigt at forelægge den foreliggende anmodning? 2) Er bilag IA til Rådets forordning (EU) 2020/123, henset til målene og formålene med forordning (EU) nr. 1380/2013 (herefter »FFP-forordningen«), nærmere bestemt FFP-forordningens artikel 2, stk. 1 og 2, herunder formålet med artikel 2, stk. 2, andet punktum, og princippet om god forvaltningsskik i FFP-forordningens artikel 3, litra c) og d) (herunder i hvilket omfang det finder anvendelse på bestande, for hvilke der er behov for en præventiv tilgang), sammenholdt med FFP-forordningens artikel 9, 10, 15 og 16 og betragtningerne hertil og artikel 1-5, 8 og 10 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/472 om en flerårig plan for bestande, der befiskes i de vestlige farvande (herefter »forordningen om de vestlige farvande«) ugyldigt, for så vidt som de samlede tilladte fangstmængder (herefter »TAC'er«), der er fastsat i 2020-forordningen, ikke følger rådgivningen om nulfangst for at opnå det maksimale bæredygtige udbytte (herefter »MSY«), som Det Internationale Havundersøgelsesråd (herefter »ICES«) har udsendt vedrørende visse arter?</p>	Miljøministeriet Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri	O-sag	GA	15.06.23
C-333/22	<p>Ligue des droits humains <u>Spørgsmål:</u> 1. »Kræver artikel 47 og artikel 8, stk. 3, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, at der indføres retsmidler over for en uafhængig tilsynsmyndighed som f.eks. Organe de contrôle de l'information policière, når denne udøver den registreredes rettigheder over for den registeransvarlige? 2. Er artikel 17 i direktiv 2016/680 i overensstemmelse med artikel 47 og artikel 8, stk. 3, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, således som Domstolen har fortolket disse bestemmelser, for så vidt som den nævnte artikel 17 ikke pålægger tilsynsmyndigheden – der udøver den registreredes rettigheder over for den registeransvarlige – at informere denne person om, at »den har foretaget den nødvendige kontrol eller undersøgelse«, og »om adgangen til retsmidler«, når denne information ikke muliggør nogen efterfølgende kontrol af tilsynsmyndighedens indsats og vurdering af den registreredes personoplysninger og de forpligtelser, der påhviler den registeransvarlige?«</p>	Justitsministeriet Til orientering: Klima-, Energi-, og Forsyningsministeriet	F-sag	GA	15.06.23
C-411/22	<p>Thermalhotel Fontana <u>Spørgsmål:</u> 1. Udgør et kompensationsbeløb, som arbejdstagere er berettiget til under deres isolation som covid-19-syge, -sygdomsmistænkte eller -smittefarlige personer som kompensation for de indtægtstab, der opstår, fordi de ikke kan udøve deres erhverv, og som i første omgang skal udbetales af arbejdsgiveren til arbejdstageren, idet kompensationskravet over for forbundsstaten overgår til arbejdsgiveren på tidspunktet for udbetalingen, en ydelse ved sygdom som omhandlet i artikel 3, stk. 1, litra a), i Europa-</p>	Beskæftigelsesministeriet	O-sag	Dom	15.06.23

	<p>Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger?</p> <p>Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende:</p> <p>2. Skal artikel 45 TEUF og artikel 7 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 492/2011 af 5. april 2011 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Unionen fortolkes således, at de er til hinder for en national ordning, hvorefter betaling af en kompensation for det indtægtstab, der opstår for arbejdstagere på grund af en af sundhedsmyndighederne fastsat isolation på grund af et positivt covid-19-testresultat (idet kompensationen i første omgang skal udbetales af arbejdsgiveren til arbejdstageren, og et kompensationskrav mod forbundsstaten dermed overgår til arbejdsgiveren), er afhængig af, at isolationen fastsættes af en indenlandsk myndighed på grundlag af nationale epidemiologiske bestemmelser, således at en sådan kompensation ikke betales til arbejdstagere, der som grænsearbejdere har deres bopæl i en anden medlemsstat, og hvis isolation (»karantæne«) fastsættes af sundhedsmyndighederne i deres bopælsstat?</p>				
--	--	--	--	--	--